

BIBLICKÉ ÚKOLY 1970

Ústřední rada církve adventistů s. d.

Praha 2 - Vinohrady

Londýnská 30

BIBLICKÉ ÚKOLY

I. čtvrtletí 1970

ROZHODUJÍCÍ OKAMŽIKY KRISTOVA ŽIVOTA

ÚVOD

Krizi lze označit jako „rozhodující okamžik“. Bůh předvídá krizi lidského pádu, a proto činí opatření pro tuto těžkou situaci.

Souhlasit s tím, aby někdo z Boží Trojice přišel na naši zemi jako spasitel lidstva, bylo pro Krista prvním z řady rozhodujících okamžiků. Tyto kritické momenty měly skončit teprve po zničení zla, jeho kořenů i větví v očistných plamenech.

Od pádu člověka po Kristovo narození se satan různými způsoby snažil zničit Boží lid a tím zabránit příchodu zaslíbeného Vykupitele.

Když se Ježíš narodil jako dítě, dostával se do kritických utkání se zákeřným satanem — pokušitelem, který byl neúnavným ve svých pokusech o odstranění Dítěte z Nazareta, jehož celý život byl „dlouhým zápasem proti mocnostem temnosti“. (DA, str. 71) Tato řada kritických momentů dosáhla svého vrcholu v Getsemane, kdy osud světa byl na váhách. Avšak i neúspěch v některém z předcházejících sporů se satanem by byl rozhodující pro budoucnost lidstva právě tak jako Spasitelovo odmítnutí pít z onoho kalicha v Getsemane.

Boží lid dnes očekává poslední kritické hodiny. Každý věřící se musí ve svém osobním životě tak rozhodnout, aby jeho vůle byla ve službách nekonečné moci svatého Ducha. Tato moc vytvoří v životě věřícího dokonalý obraz Kristova charakteru. Tatáž moc, jež byla dána Kristu v zápasech s pokušením, je zaslíbena i nám. Studium Ježíšových vítězství by nám mělo pomoci překonávat všechna vnitřní nebo vnější pokušení. Takto budeme připraveni podílet se na posledním vítězství Krista a jeho milované církve.

Upozornění:

Poznámky pod otázkami v úkolech jsou citáty z knih ses. E. G. Whiteové a jiné naší adventní literatury. Vysvětlení zkratk:

AA	Skutky apoštolů
1 BC	Biblický komentář adv. s. d., sv. 1 (atd. pro sv. 2—7)
COL	Podobenství Kristova
CT	Rady rodičům, učitelům a žákům
DA	Touha věků
Ed	Výchova
Ev	Evangelizace
EW	Zkušenosti a vidění
FE	Základy křesťanské výchovy
GC	Velký spor věků
GW	Služebníci evangelia
LS	Črty ze života E. G. Whiteové
MB	Myšlenky z hory blahoslavenství
MH	Služba zdraví — Ve šlépějích velkého Lékaře
ML	Můj dnešní život
MM	Lékařská služba
PK	Proroci a králové
PP	Patriarchové a proroci
SC	Cesta ke Kristu
1 SM	Vybraná poselství, kniha 1
1 T	Svědectví pro církev, sv. 1 (atd. pro sv. 2—9)

TM Svědectví pro kazatele
MS Rukopis
RH Adventní přehled a sobotní hlasatel

Opatření proti hříchu

Základní verš: Sk 2, 23.

„Plán našeho vykoupení nebyl jen nějakým dodatečným rozhodnutím, formulovaným po Adamově pádu. Bylo to odhalení ‚tajemství, které bylo od věčných časů zamlčeno‘. (Řím 16, 25) Šlo o zjevení zásad, které byly od věčnosti základem Božího trůnu. Bůh s Kristem od počátku věděli o odpadnutí satana a o pádu člověka svedeného tímto odpadlíkem. Bůh nedal příkaz k existenci hříchu, předvídá však jeho existenci a učinil opatření proti této strašné skutečnosti. Jeho láska k světu byla tak veliká, že se zavázal dát svého jednorozeného Syna, ‚aby každý kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život‘.“ (DA, str. 22)

PŘEDVÍDÁNÍ HŘÍCHU

1. Kdo jediný oznamuje konec od počátku? Iz 46, 10.

„Bůh zná všechno předem, neboť je vševědoucí. On zná všechno. Písmo o něm svědčí: ‚Všecko je nahé a odhalené před jeho očima. Zná máť jsou Bohu od věků všechna díla jeho.‘“ (Žid 4, 13; Sk 15, 18)

2. Jak přesně Bůh zná člověka? Ž 139, 16.

ZABIT PŘED USTANOVENÍM SVĚTA

3. Co říká Jan o obětování Beránka? Zj 13, 8b; srovnej Řím 16, 25.

„Dříve než byly položeny základy země, Otec se Synem učinili smlouvu vykoupit člověka v případě, že by ho

satan přemohl. Podali si ruce v slavnostním závazku, že Kristus se stane zárukou lidského pokolení," (DA, str. 834)

„Bůh predvídal Adamovo rozhodnutí ke zlému. Vlastní rozhodnutí však udělal Adam. Až do chvíle, kdy se člověk měl rozhodnout, pád a plán spasení byl tajemstvím Božím. „Plán, který se měl uskutečnit po pádu kterékoli nebeské bytosti, je tajemstvím, mysteriem, které bylo skryto od věků.“ (6BC, str. 1082)

4. Která Spasitelova slova naznačují, že svůj život obětoval za nás dobrovolně? Jan 10, 17. 18.
5. Co říká Petr o rozhodnutí, že Spasitel zemřel za lidstvo? Sk 2, 23.

K R I S T U S J E B Ů H

6. Co říká Jan o věčném božství Ježíše Krista? Jan 1, 1–3.

„Ježíš Kristus byl od věčnosti jedno s Otcem. Byl obrazem Božím, výrazem jeho velikosti a velebnosti, odleskem jeho slávy. Světu přišel zjevit právě tuto slávu. Hříchem zastíněnou zemí přišel osvětit světlem Boží lásky.“ (DA, str. 19)

7. Co o Kristu říká Izaiáš? Iz 9, 6b.

„Kristus je Bohem svou podstatou a v nejvyšším smyslu. Byl Bohem od věčnosti, Bůh nade vším, požehnaný na věky.“ (1SM, str. 247)

8. Komu se narodil tento Syn? Iz 9, 6a.

„Tím, že Spasitel vzal na sebe naši přirozenost, připoutal se k lidstvu páskou, která nebude nikdy přetržena. Je s námi spojen navěky. „Tak miloval Bůh svět, že svého

jediného Syna dal.' (Jan 3,16) Dal jej proto, aby nesl naše hříchy a zemřel jako naše obět, dal jej padlému lidskému pokolení. Aby nás ujistil o své nezměnitelné radě pokoje, Bůh dal svého jednorozeného Syna za člena lidské rodiny." (DA, str. 25)

NÁSLEDEK HŘÍCHU

9. Jak ovlivňuje hřích vztah člověka k Bohu? Iz 59, 2.

„Hřích nejen že odlučuje od Boha, nýbrž ničí v lidské duši i možnost Boha poznat. Hřichem je porušena celá lidská bytost. Převrácené je smýšlení, porušená je obrazovost, duševní schopnosti jsou ochromeny. Chybí čisté náboženství, svatost srdce. Duše je slabá a nedostatkem mravní síly k vítězství je poskvřněna a ponížena." (PK, str. 233)

10. Pod nadvládou koho je padlý člověk? Řím 6, 16; srovnej Řím 7, 14.

„Podlehnu-li lidé pokušení, jejich přirozenost bude tak oslabena, že v nich nebude síly ani ochoty vzepřít se satanu." (PP, str. 53)

LÉK PROTI HŘÍCHU

11. Proč Bůh dovolil utrpení a smrt svého Syna? Jan 3, 16.

„O plánu spasení bylo rozhodnuto před stvořením světa; neboť Kristus je ‚Beránek zabitý od počátku světa‘ (Zj 13, 8); a přece i Stvořitel vesmíru zápasil ve svém srdci, když měl vydat svého Syna na smrt za provinilé lidské pokolení. Avšak ‚tak miloval Bůh svět, že svého jediného Syna dal, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.‘ (Jan 3, 16)“ (PP, str. 63)

12. Co bylo oznámeno Adamovi a Evě po pádu do hříchu? 1 Moj 3, 15.

„Jakmile se objevil hřích, byl tu i Spasitel. Kristus věděl, že bude muset trpět, přece se však stal zástupcem člověka. Jakmile Adam zhřešil, Syn Boží se představil jako záruka lidského pokolení, který odstraňuje zlořečení nad hříšníkem.“ (1BC, str. 1084)

13. Co říká Pavel o konečném vítězství? Řim 16, 20.

2. úkol — 10. ledna 1970

Útoky satana

kladní verš: Řim 4, 20–22.

„Spasitelův příchod byl předpověděn již v ráji. Když Adam s Evou poprvé uslyšeli zaslíbení, očekávali jeho brzké splnění. Radostně vítali svého prvorozeného syna v naději, že on bude tím vysvoboditelem. Zaslíbení však nepřicházelo. Ti, kteří je kdysi přijali, zemřeli, aniž je spatřili. Patriarchové a proroci od Enocha opětovným připomínáním udržovali živou naději na jeho příchod. Daniellovo proroctví naznačovalo čas jeho příchodu, všichni si však jeho zvěst nevykládali správně. Staletí mýjela a hlasy proroků zmlkaly. Ruka utlačovatele těžce doléhala na Izraele a mnozí již byli ochotni prohlásit: ‚Prodlí se dnové, aneb zahyne všeliké vidění.‘“ (Ez 12, 22) (DA, str. 31. 32)

Satan naváděl národy, aby utiskovaly a hubily símě Abrahámovo. Bůh však vždy chránil zůstatek židovského lidu, z něhož se měl narodit Kristus.

PRVNÍ ÚTOK

1. Který Adamův syn měl být první obětí smrti? 1 Moj 4, 8.

Nejen spravedlivý Ábel byl zabit v tomto kritickém okamžiku, ale i Kain se zbavil možnosti být čestným pracotcem Krista.

„Zavraždění Ábelovo bylo první známkou nepřátelství, které podle Božího prohlášení mělo trvat mezi hadem a semenem ženy — t. j. mezi satanem a jeho poddanými na straně jedné a Kristem a jeho následovníky na straně druhé.“ (PP, str. 77. 78)

2. Kdo měl nahradit Ábela? 1. Moj 4, 25.

„Set podobně jako Kain zdědil padlou přirozenost rodičů. Dostalo se mu však také poznání o Vykupiteli a poučení o spravedlnosti. V milosti Boží usměrňoval smýšlení hříšných lidí k úctě a poslušnosti Stvořiteli.“ (PP, str. 80)

SATANOVO ZDÁNLIVÉ VÍTĚZSTVÍ

3. K jaké krizi dovedl satan předpotopní svět? 1 Moj 6, 5. 7.

„Bůh obdařil tyto lidi poznáním. Vnuknul jim vzácné myšlenky, aby mohli uskutečnit jeho plán. Pán však věděl, že ti, které povolal a kteří měli být moudřími, taktickými, soudnými lidmi, všechny své schopnosti využívali k vlastní slávě. Po novém zalidnění země Pán svěřil ze své moudrosti lidem jen poskrovnu. Dával jim jen tolik, aby mohli splnit jeho slavný plán.“ (EGW, LBC, str. 1089)

4. Jak bylo lidstvo zachováno za potopy? 1 Moj 6, 18.

„Satan pozná lépe než my meze své moci a ví, jak

snadno může být přemožen, zůstaneme-li v Bohu pevní a neochvějní." (5T, str. 293)

„Nepřítel se neodvažuje ani o krok dál za své určené meze. V celé satanské moci není tolik síly, která by mohla ochromit duši, která prostou vírou důvěřuje Bohu.“ (ML, str. 316)

OPAKOVANÉ ZASLÍBENÍ

5. Proč byl Abrahám povolán za praotce zaslíbeného Semene? 1 Moj 26, 4. 5.

„Po rozptýlení u Babylóna se stalo modlářství skoro všeobecné. Pán nakonec ponechal zatvrzelé přestupníky jejich vlastnímu osudu, když vyvolil Abraháma z pokolení Semova a učinil ho ochráncem svého zákona pro budoucí pokolení.“ (PP, str. 125)

6. Jak si počíнал Abrahám, když ještě neměl syna? Řím 4, 19—21; srovnej v. 3.

„Víra, která nás uschopňuje přijímat Boží dary, je sama darem, jenž byl do jisté míry udělen každému člověku. Síla úměrně podle toho, jak ji používáme při přijímání Božího slova. Chceme-li posílit víru, musíme ji často uvádět do styku s tímto Slovem.“ (Ed, st. 253. 254)

SATAN A SVĚTOVÉ ŘÍŠE

7. Co učinili Asyřané a Babylónané Izraeli? Jer 50, 17.

Egypt, Asýrie, Babylón, Médo-Perzie, Řecko, pohanský a papežský Řím — všichni měli příležitost sloužit Bohu, který ustanovuje krále. (Viz Dan 2, 21) Egypt, který přivítal Jáкова i jeho rodinu a otevřel mu obilnice v době hladu, mohl mu pomoci rozšířit známost pravého Boha

do celého světa. Babylón chránil ostatky Judska a oznámil svrchovanost izraelského Boha všem národům. (Viz Dan 3, 31—33) Médo-Perzie znovu vybuodovala Jeruzalém. A přece každý se rozhodl být satanovým nástrojem usilujícím vyhladit sítě ženy. Proto musel brzy odejít ze scény.

8. Jak se Egypt zachoval k Izraelcům a jak se snažil o zničení Abraháмова semena? 2 Moj 1, 22.

9. Jak Bůh zasáhl do kritické situace svého lidu v Egyptě? 5 Moj 4, 34.

Pán chtěl poskytnout Egypťanům příležitost, aby poznali, jak marná je moudrost jejich mocnářů, jak slabá je síla jejich bohů, když se vzpouzejí příkazům Hospodinovým. Chtěl pokárat egyptský lid za modlářství a umlčet jejich vychloubání se požehnáním, které prý dostali od svých božstev. Bůh chtěl oslavit své jméno, aby i jiné národy slyšely o jeho moci a zachvěly se při jeho mocných skutcích. Chtěl, aby jeho lid byl odvrácen od pohanské modloslužby a odevzdal se jeho čisté bohoslužbě.“ (PP, str. 263)

10. Jak úspěšně sváděl satan Izraele? 2 Král 17, 22. 23.

„Asi dvě léta později bylo Samaří obklíčeno vojskem syrským za vedení Salmanazara. V boji, jenž následoval, mnozí bídne zahynuli hladem, nemocí a mečem. Město i národ padl a nepatrný zbytek deseti pokolení byl zajat a rozptýlen po území říše Asyrské.“ (PK, str. 291)

11. Jakým způsobem byl Nabuchodonozor přiveden k uznání pravého Boha? Dan 3, 28. 29.

Důsledky věrnosti bohabojných mladíků na rovině Dura popisují tato slova: „Tři hebrejští mládenci vydali celému babylónskému národu svědectví o své víře v Toho, jehož uctívali. Spoléhal na Boha. V hodině zkoušky si připomněli zaslíbení: „Když půjdeš přes vody, s tebou budu,

pakli přes řeky, nepřikvačí tě; půjdeš-li přes oheň, nespálíš se, aniž plamen chytí se tebe.' (Iz 43, 2) Jejich víra v živé slovo Boží byla uctěna všemi. Zpráva o jejich předivném vysvobození se roznesla do mnoha zemí představiteli jiných národů, které Nabuchodonozor pozval ku posvěcení. Věrnosti svých dítek byl Bůh oslaven po celé zemi." (PK, str. 512)

O Nabuchodonozorovi po jeho uzdravení čteme: „Tento kdysi vzpurný mocnář se stal pokorným dítkem Božím. Tyranský a násilnický vladař se stal moudrým a soucitným králem. Pokáráním od Toho, který jest Králem králů a Pánem pánů, naučil se Nabuchodonozor tomu, čemu se potřebují učit všichni vladaři — že pravá velikost záleží v pravé dobrotivosti. Boží záměr, aby největší království světa zjevovalo jeho slávu, byl nyní dosažen." (PK, str. 521)

12. Za jakých okolností se satan pokusil prostřednictvím Persie zničit Abrahámovy potomky? Est 3, 13.

„Skrze Amana Agagského, nesvědomitého muže, který v Persii byl velice ctěn, pokusil se satan pracovat proti úmyslu Božimu. Falešným vylíčením Amanovým byl Xerxes sveden a nechal se pohnout k vydání výnosu, podle něhož měli být usmrceni všichni Židé. Strůjcem tohoto plánu byl sám satan, který chtěl vyhubit v zemi ty, kteří si uchovali poznání pravého Boha." (PK, str. 600. 601)

13. Jak Bůh použil Řím na přípravu příchodu zaslíbeného Semene?

O d p o v ě ě: „Boží prozřetelnost řídila pohyb národů, dokud svět neuzrál pro příchod Vysvoboditele. Národy byly tehdy pod jednou vládou. Daleko široko se každý mohl domluvit jedním jazykem, který byl pokládán za úřední." (DA, str. 32)

Počáteční kritické okamžiky v životě Kristově

Základní verš: Žid 10, 7.

„Takové bylo přijetí Spasitele, když přišel na padlý svět. Opustil svůj nebeský domov, majestát, bohatství a vznesené postavení a vzal na sebe lidskou přirozenost, aby zachránil padlé lidstvo. Místo aby lidé oslavovali Boha za to, že je přítomností svého Syna v podobě hříšného těla přednostně pocítil a aby mu dali místo ve svých srdcích, zdálo se, že toto Dítě nebude mít bezpečného přístřeší. Hospodin nemohl svěřit pozemšťanům svého Syna, který přišel na svět, aby svou božskou mocí vykoupil padlého člověka. Ten, který přinesl člověku život, snášel urážky, nenávisť a zlobu právě od těch, jimž přišel pomoci. Bůh poslal své anděly, aby chránili Ježíše, dokud jeho pozemské poslání nebude dokončeno.“ (EGW, RH 24. pros. 1872)

VLASTNÍ JEJ NEPŘIJALI

1. Jak popisuje Jan první Kristův příchod na naši zemi?
Jan 1, 14.

„Kristus nepřijal lidskou přirozenost jen zdánlivě, nýbrž ji skutečně na sebe vzal. Jako jsou děti součástí těla a krve svých rodičů, Ježíš také byl účastníkem těla a krve lidského rodu. Byl synem Marie; byl semenem Davidovým podle těla. Mluví se o něm jako o člověku Ježíši Kristu.“ (EGW, 5BC, str. 1130)

2. Jak přijal Ježíše národ izraelský? Jan 1, 10. 11.

„Nebeští poslové s údivem hleděli na lhostejnost lidu, který byl určen přinést světu světlo pravdy. Sobecká a svěťáctvím přeplněná srdce zůstala netknuta radostí, která naplňovala celá nebesa.“ (DA, str. 44)

3. Kdo postřehl znamení narození „krále Židů“? Mat 2, 1. 2.

„Boží světlo stále osvěcuje temnotu pohanstva. Když tito mágové studovali hvězdné nebe, spatřovali v něm Stvořitelovu slávu. Touha po jasnějším poznání vedla je ke studiu hebrejských spisů. Mudrci se potešili, když se dověděli, že příchod Mesiáše je blízko a že celý svět má být naplněn poznáním slávy Hospodinovy.“ (DA, str. 59. 60)

PRVNÍ ÚKLADY O JEHO ŽIVOT

4. Kdo očekával narození Božího Syna a s jakým záměrem? Zj 12, 4b; srovnej v. 9.

„Od chvíle, kdy se Ježíš jako dítě narodil v Betlémě, snažil se satan o jeho bezživost. Všeemožně se snažil zmařit dokonalé Ježíšovo dětství, jeho čisté mužství, svatou službu a neposkvrněnou oběť. Byl však poražen. Nepodařilo se mu svést Ježíše do hříchu.“ (DA, str. 759)

5. Co ohrožovalo život malého Ježíše? Mat 2, 16.

„Herodes v Jeruzalémě netrpělivě očekával návrat mudrců. Pochopil, že postřehli jeho záměr a že se mu mágové záměrně vyhnuli. Pomyšlení na to ho rozčilovalo. Okamžitě poslal do Betléma vojáky s příkazem usmrtit všechny děti do dvou let. Toto neštěstí si na sebe přivodili Židé sami. Kdyby byli pokorní a věrní Bohu, byl by

Bůh od nich odvrátil hněv krále. Oni však zavrhli svatého Ducha, který byl jejich jedinou záštitou." (DA, str. 65)

6. Jak Bůh překonal tento kritický okamžik? Mat 2, 13–15.

„Podobně byl varován i Josef, aby utekl do Egypta s Marií a dítětem. Dary mudrců z pohanské země měly být podle vůle Boží použity na vydání cestou a na pobyt v Egyptě.“ (DA, str. 64. 65)

ODOLÁVÁNÍ HŘÍCHU

7. Do jaké míry a jakým způsobem byl Ježíš pokoušen? Žid 4, 15b.

„Satan neúnavně usiloval o bezživotí Dítěte z Nazareta. Od svých nejmladších let strážili Ježíše nebeští andělé, a přesto byl jeho život dlouhým bojem proti mocnostem temnosti. Pro kníže temnosti by bylo urážkou, kdyby měl někdo na světě žít bezhříšným životem. Žádný prostředek neopominul, aby polapil Ježíše. Nikdo z lidí nebyl tak těžce zkoušen jako Spasitel.“ (DA, str. 71)

8. Jakou otázku dal Ježíš Židům? Jan 8, 46a.

„Ve svém pozemském životě Kristus rozvinul dokonalou povahu plné poslušnosti příkázáním svého Otce. Nebylo na něm ani stopy hříchu. Na světě žil jako bezvadný Beránek Boží.“

„Kristus měl stát v čele lidstva tím, že vzal na sebe lidskou přirozenost, ne však hříšnost člověka.“ (7 BC, str. 925)

„Modlil se za své učedníky i za sebe. Ztotožnil se s našimi potřebami, našimi slabostmi a našimi poklesky tak

běžnými pro lidskou přirozenost. Byl mocným přímlovcem bez hříšných vášní naší lidské přirozenosti, 'plný však soucitu s našimi slabostmi.' (2 T, str. 509)

9. S jakým závazkem přišel Syn Boží na svět? Žid 10, 5. 7.

„Téměř před dvěma tisíci lety bylo z Božího trůnu v nebi slyšet tajemný významný hlas: ‚Hle, jdu, abych činil tvou vůli, Bože‘. (Žid 10, 5–7) V těchto slovech je oznámeno naplnění záměru skrytého od věčnosti.“ (AD, str. 23)

POČAT Z DUCHA SVATÉHO

10. Co říká Písmo o jeho narození? Mat 1, 18. 20; Luk 1, 35.

„Omezené lidské schopnosti nedovedou definovat toto obdivuhodné tajemství. To nelze nikdy vysvětlit, člověk musí v údivu zmlknout. A přece má člověk přednost být účastníkem božské přirozenosti a takto do jisté míry vniknout do tohoto tajemství.“ (7BC, str. 904)

11. Jak vyjádřil Ježíš svou závislost na svém Otci? Jan 5, 30; 8, 28; 14, 10b.

Kristus byl cele závislý na Bohu. Na modlitbách hledal Boží sílu. Jako člověk prosil před trůnem Božím, dokud jeho lidská přirozenost nebyla proniknuta nebeskou silou, aby mohl spojit lidství s božstvím.“ (DA, str. 363)

12. Jaké svědectví čteme v Písmě o Ježíšově růstu? Luk 2, 52.

„Přišel jako Boží vyslanec, aby nám ukázal život plný toho nejlepšího ovoce. Jaké podmínky vybral Otec pro

svého Syna? Odlehlý domov v galilejských pahrbcích, kde obživu obstarává poctivá, svědomitá práce, prostá životospráva, každodenní překonávání těžkostí a nesnází. Chvilé přemýšlivého ztišení po boku matky nad otevřeným svitkem Písma, úvahy o stvoření a prozřetelnosti a obecenství duše s Bohem — takové byly podmínky a příležitosti Ježíšova mládí.“ (MH, str. 365. 366)

4. úkol — 24. ledna 1970

Příprava k službě

Základní verš: Luk 2, 49.

„Již v dětství Ježíš začal svým osobním rozhodováním utvářet svůj charakter. Od poslušnosti k Božímu slovu jej nemohla odvrátit ani úcta a láska k rodičům. Vliv učitelů mu ztrpčoval život. Už v mládí se musel učit tvrdé lekci tichosti a trpělivého snášení. Byli zde ti, kteří jej tupili, takže ve svém dětství musel pocítit opovrhující pohledy a pomlouvání. Kdyby byl odpověděl netrpělivým slovem nebo pohledem, kdyby byl povolil svým bratřím jediným nesprávným činem, nebyl by mohl být dokonalým příkladem a nebyl by mohl uskutečnit plán našeho vykoupení. Kdyby byl připustil jedinou omluvu hříchu, satan by byl zvítězil a svět by byl ztracen.

Každému trpícímu přinášel úlevu a jeho laskavá slova byla tišivým balzámem. Nikdo nemohl říci, že udělal zázrak; avšak síla — léčivá moc lásky — přecházela z něho do nemocných a trpících. Tak nevtíravě pracoval od svého mládí.“ (DA, str. 86. 88. 92)

STUDIUM PÍSM A PŘÍRODY

1. Jak popisuje Lukáš Ježíšův vzrůst? Luk 2, 40.
2. Co vyrozumíváme z Ježíšových odpovědí pokušiteli? Mat 4, 4. 7. 10.

Ježíš nezískal své vzdělání v synagogálních školách. Matka mu byla první učitelkou. Od ní a z prorockých svitků se dovídal o nebeských věcech. Jeho důkladná znalost Písma svědčí o tom, jak pilně věnoval svá první léta studiu Božího slova.“ (DA, str. 70)

3. Vyjmenuj některá podobenství, z nichž poznáváme Ježíšovu znalost přírody/ Mat 13, 3—9. 24—32.

„Ježíš zkoumal život rostlin, zvířat i člověka. Z těchto poznatků snažil se vyvodit příklady pro živou řeč Boží. Podobenství svědčí o jeho vnímavém duchu, který vystihuje vliv přírody a také o tom, jak získával duchovní poučení z každodenního života.“ (DA, str. 70)

UZNÁNÍ JEHO POSLÁNÍ

4. Kam šel Ježíš ve dvanácti letech? Luk 2, 41. 42.

5. Co dělal Ježíš v Jeruzalémě? Luk 2, 46.

„Poprvé ve svém životě viděl chrám. Spatřil krvácející oběť na obětním oltáři. Byl svědkem dojemných obřadů velikonoční služby. Den co den se mu ujasňoval jejich význam. Každý úkon mu souvisel s vlastním životem. V jeho nitru se ozývaly nové podněty. V tichém zamýšlení jakoby zpytoval veliký problém. Spasiteli se otevřelo tajemství jeho poslání.“ (DA, str. 78)

6. Jak zasáhly Ježíšovy pronikavé otázky učené rabíny? v. 47.

„Rabíni mluvili o slávě, již má Mesiášův příchod přinést židovskému národu; avšak Ježíš přečetl Izaiášovo proroctví a ptal se, co soudí o tomto místě Písma, jež ukazuje na utrpení a smrt Beránka Božího. Kdyby byli uznávali zásady pravdy, jež On zde stanovil, bylo by došlo k obnově náboženského života.“ (DA, str. 78)

„Ve své pýše nechtěli přijmout poučení od nikoho. Kdyby se byl Ježíš pokoušel poučit je, nebyli by jej poslouchali. Nebyli by připustili, že nechápu Písmo, z něhož vyučují.“ (DA, str. 80)

7. Co dělal Josef s Marií, zatímco Ježíš rozmlouval s rabíny? v. 44. 45.

„Hledali ho u známých, ale marně. S rozehvěním si připomínali, jak se Herodes snažil zničit Ježíše už v dětském věku. Temné předtuchy naplňovaly jejich srdce. Dělalí si trpké výčitky.“ (DA, str. 80)

8. Kterými slovy naznačoval Ježíš, že rozumí svému poslání? v. 49.

„V odpovědi své matce poprvé naznačil, že si uvědomuje svůj vztah k Bohu. Před jeho narozením anděl řekl Marii: ‚Ten bude veliký a bude nazýván Synem Nejvyššího; Pán Bůh mu dá trůn jeho Otce Davida, on bude kralovati nad rodem Jákobovým na věky a jeho kralování nebude konce.‘ (Luk 1, 32. 33) O těchto slovech uvažovala Maria ve svém srdci.“ (DA, str. 81. 82)

DOMÁCÍ ŽIVOT

9. Kam šel Ježíš po této události? v. 51a.

„Jelikož se Josef a Maria vraceli z Jeruzaléma s Ježíšem sami, chtěl obrátit jejich mysl na proroctví o trpícím Spasiteli. Maria měla být svědkem jeho posledních chvil

a Ježíš chtěl, aby pochopila jeho poslání, aby byla poslána, když meč pronikne její duši." (DA, str. 82. 83)

10. Jaký byl Ježíšův postoj vůči rodičům po návratu do Nazareta? v. 51b.

„Ježíš skryl ve svém srdci tajemství svého poslání a odevzdaně očekával stanovený čas. Osmnáct let poté, co poznal, že je Synem Božím, poznal také pouto, které ho pojí s Nazaretem." (DA, str. 82)

11. Jak se zachovala Ježíšova rodina vůči němu a jeho poslání? Mar 3, 21. 31.

„Když se to jeho příbuzní dověděli, přišli mu překážet, neboť řekli: ‚Nemá zdravý rozum.‘

Když přišla jeho matka i bratři a postavili se stranou, nechali ho zavolat. Kolem Ježíše seděl zástup, když byl náhle osloven: ‚Tvá matka a tvoji bratři a sestry jsou venku a ptají se po tobě.‘ On jim odpověděl: ‚Kdo je má matka a moji bratři? Kdo činí vůli Boží, to je můj bratr, má sestra a matka.‘ (Mar 3, 21. 31—35)

Josefovi synové nikterak nesouhlasili s Ježíšovým počínáním. Zprávy, které zaslechli o jeho životě a práci, naplňovaly je údivem a zděšením.

Věděli, jaký ohlas mají jeho slova a činy, a proto se nejen lekali jeho otevřených výroků, nýbrž se i pohoršovali nad tím, jak odhaloval farizeje a zákoníky. Rozhodli se, že musí být přesvědčen nebo donucen, aby přestal takto pracovat. Proto navedli Marii, aby se připojila k nim." (DA, str. 321)

12. Co předpověděl Izaiáš o postoji lidí k Mesiáši? Iz 53, 3a.

„Ježíš neobhajoval svá práva. Jeho práce mu byla častokrát zbytečně ztížena pro jeho ochotu a snášenlivost. A přece neochabl a nenechal se znechutit. Povznesl se nad

tyto těžkosti, jako by žil ve světle Boží tváře. Neoplácel hrubost, nýbrž trpělivě snášel urážky.

Bez viny a bez úhony žil mezi bezmyšlenkovitými a nezdořilými lidmi, nespravedlivými publikány, lehkomyšlnými marnotratníky, lstivými samaritány, pohanskými vojíny, drsnými sedláky a zástupem. Mluvil soucitně, když viděl unavené klesat pod tíží každodenních břemen." (DA, str. 89. 90.)

5. úkol — 31. ledna 1970

Ježíš přijímá výzvu k službě

Základní verš: Jan 1, 29.

Osmnáct let poté, co se Ježíš dověděl z prorocké zvěsti a chrámových služeb, že je Synem Božím, žil Ježíš jako syn Marie. Zvěst o působení Jana Křtitele pokládal Ježíš za výzvu k službě. Přijme tuto výzvu? Odváží se čelit skepsi a pohrdání, které je předpověděno pro Mesiáše?

Spasitel se odebral k Jordánu. Když stál v zástupu kolem Jana, slyšel mocný hlas: „Mezi vámi stojí kdosi, jehož nepoznáváte.“ Takto povzbuzen, dal se pokřtít. Když Ježíš vycházel z vody, potřeboval ještě ujištění od Otce. Prosil o potvrzení své víry. Odpověď přišla předně sestoupením Ducha Božího, který ho pomazal za Mesiáše a pak ve slovech Otce: „Tento jest můj milovaný syn.“

POVOLÁNÍ

1. Která proroctví se naplnila při Janu Křtiteli? Mat 3, 3; Mar 1, 2; srovnej Iz 40, 3; Mal 3, 1.
2. Jak dalekosáhlý vliv mělo Janovo kázání? Mat 3, 5.

„Janovo kázání tak hluboce zapůsobilo na národ, že si vyžádalo pozornost i náboženských představitelů. Jan neuznával autoritu sanhedrinu a k své práci nevyhledával jejich povolení. Káral vládce i lid, farizeje i saduceje stejným způsobem. Přesto šel lid dychtivě za ním. Zdálo se, že zájem o jeho dílo ustavičně roste.“ (DA, str. 132. 133)

3. Co dělali židovští vůdcové, když slyšeli o Janovi? Jan 1, 19—25.

„Sanhedrin nemohl oddalovat průzkum Janovy činnosti. Někteří připomínali Zachariášovo zjevení v chrámě a otcovo proroctví, které jeho syna označovalo za předchůdce Mesiáše. V ruchu a proměnách třicátých let se na to všechno již z větší části pozapomnělo. Připomněl jim to rozruch kolem Janovy služby.“ (DA, str. 133)

4. Co odpověděl Jan tazatelům? Jan 1, 26. 27.

KŘEST

5. Proč šel Ježíš za Janem k Jordánu? Mat 3, 13.

Zvěst o kazateli pouště a jeho obdivuhodném poselství rozšířila se po celé Galileji. Jeho učení se dostalo k venkovanům v nejodlehlejších městečkách, rybářům u jezera a v těchto prostých upřímných srdcích našlo svou nejvěrnější ozvěnu. Mluvilo se o něm i v Josefově tesařské dílně v Nazaretě, a jeden z dělníků poznal toto volání. Nadešel jeho čas. Zanechal svou každodenní práci, rozloučil se se

svou matkou a šel za svými krajany putujícími k Jordánu.“ (DA, str. 109)

6. Proč se Jan zpočátku zdráhal pokřtít Ježíše? Mat 3, 14.

„Když Ježíš přišel a žádal ho, aby jej pokřtil, tu Jan poznal v něm takovou čistotu povahy, jakou dosud nespatriil v žádném člověku. Nikdy nepřišel do styku s takovou bytostí, z níž by dýchal tak božský vliv. To vše se shodovalo s tím, co mu bylo zjeveno o Mesiáši. A přece se zdráhal vyhovět Ježíšově žádosti. Jak by mohl on, hříšný člověk, pokřtít toho bezhříšného? A proč by se měl Ježíš, který nepotřeboval pokání, podrobit obřadu, který znázorňuje smytí viny?“ (DA, str. 110)

7. Která Ježíšova slova rozhodla o Janově souhlasu? Mat 3, 15.

„Ježíš nepřijal křest, aby tím vyznal své viny. Plně se postavil na úroveň hříšníků a vykonal vše, co máme vykonat i my. Jeho život plný utrpení a trpělivé snášenlivosti po křtu je také příkladem pro nás.“ (DA, str. 111)

P O M A Z Á N Í

8. Co udělal Ježíš bezprostředně po svém křtu? Luk 3, 21a.

„Zdálo se, jakoby Spasitelův pohled pronikal nebesa, když se modlil. Dobře ví, jak hřích zatvrdil lidská srdce a jak jim bude těžko pochopit jeho poslání a přijmout dar spasení. Prosí Otce o moc k překonání jejich nevěry a k zpřetrhání pout, jimiž je satan spoutal, jakož i o pomoc pro ně vítězit nad zhoubcem. Žádá o důkaz, že Bůh přijímá lidstvo v osobě svého Syna.“ (DA, str. 111. 112)

9. Co se stalo po Ježíšově modlitbě? Luk 3, 21b. 22a; srovnej Mar 1, 10.

„Otec sám odpovídá na prosbu svého Syna. Přímo od trůnu září paprsky jeho slávy. Nebesa jsou otevřena a na Spasitelovu hlavu sestupuje nejčistší světlo v podobě holubice jako výstižný symbol tichosti a pokory.“ (DA, str. 112)

UZNÁNÍ

10. Co oznámil nebeský hlas? Mar 1, 11; Luk 3, 22b.

„Tato slova měla vzbudit víru v těch, kteří byli svědky této události a posílit Spasitele v jeho poslání. Přestože na Krista byly vloženy hříchy porušeného světa, přestože se pokořil, když vzal na sebe naši padlou přirozenost, nebeský hlas ho označil za Syna věčného Boha.“ (DA, str. 112)

11. Jaké svědectví vydal Jan při této události? Jan 1, 32—34.

„Jan byl velice pohnut, když viděl Ježíše sklánět se jako prosebníka a se slzami v očích prosit o znamení Otcova souhlasu. Když ho obestřela Boží sláva a bylo slyšet nebeský hlas, tu Jan poznal Bohem zaslíbené znamení. Věděl, že pokřtil Vykupitele světa.“ (DA, str. 112)

12. Jak výstižně pojmenoval Jan Ježíše? Jan 1, 29.

„Nikdo z posluchačů, ani Jan, nepochopil dosah slov ‚Beránek Boží‘. Na hoře Moria slyšel Abrahám otázku svého syna: ‚Otče můj, kde je beránek k zápalné oběti?‘ Otec odpověděl: ‚Synu můj, Bůh opatří sobě beránka k oběti zápalné.‘ (1 Moj 22, 7. 8) A v beránku, kterého Bůh opatřil místo Izáka, Abrahám spatřil symbol Toho, který měl zemřít za hříchy světa.“ (DA, str. 112)

„Bůh mluvil k Ježíši jako k našemu zástupci. Přes všechny naše hříchy a slabosti nejsme zavržení jako bezcenní.

Sláva, která spočívala na Kristu, je zárukou Boží lásky k nám. Svědčí nám o moci modlitby — jak lidský hlas může proniknout k Božímu uchu a jak naše prosby mohou být v nebi vyslyšeny.“ (DA, str. 113)

6. úkol — 7. února 1970

Pokušení svévole

Základní verš: Jan 14, 30.

„Z prvního velikého pokušení našeho Pána je především poučný význam ovládnutí tělesných žádostí. Ve všech dobách měla na lidstvo nejzhoršivější a nejvíce ponižující vliv různá pokušení týkající se tělesné přirozenosti. Žijeme v nebezpečné době, a měli bychom dbát toho velikého poučení o Spasitelově postu. Jenom podle nevýslovného utrpení, které Spasitel zakusil, můžeme odhadnout hříšnost neopanované žádosti. Jeho příklad je poučením, abychom i my jednali jako Ježíš.“ (DA, str. 122)

BOJIŠTĚ

1. Kdo vedl Ježíše na poušť? Mar 1, 12.

„Když byl Spasitel puzen na poušť, aby tam byl pokoušen, byl veden Duchem svatým. Sám nevyhledával pokušení. Odešel na poušť do samoty, aby byl sám a mohl přemýšlet o své úloze a o svém díle. Postem a modlitbou chtěl získat sílu, aby mohl kráčet trnitou a krvavou cestou, kterou měl před sebou. Satan však věděl, že Spasitel odešel na poušť a domníval se, že se naskytla nejvhodnější příležitost přiblížit se k němu.“ (DA, str. 114)

2. Co dělal Ježíš na poušti a s jakým výsledkem? Mat 4, 2.

„Když Ježíš přišel na poušť, obestřela ho Otcova sláva. Cele pohroužen do společenství s Bohem byl povznesen nad lidskou slabost. Tato sláva však ustoupila a byl ponechán v boji s pokušeními. Jeho lidská přirozenost se děsila zápasu, který jej čekal. Čtyřicet dnů se postil a modlil. Byl slabý a vyhublý hladem, vyčerpán a utrpen duševní trýzní. Teď se satanu naskytla příležitost. Nyní předpokládal, že přemůže Krista.“ (DA, str. 118)

3. Kdo přišel k Ježíši v této situaci? Mat 4, 3a.

PODSTATA SPORU

4. Která skrytá touha byla zřejmě příčinou Evina hříchu? 1 Moj 3, 5. 6.

„Eva byla dokonale šťastná po boku svého muže ve svém rajském domově; avšak jako dnešní nespokojené Evy utěšovala se nadějí, že pronikne do vyšší sféry, než jakou jí určil Bůh. Ve snaze povznést se nad své původní postavení, padla mnohem níže.“ (PP, str. 59)

5. Jaký byl naproti tomu Kristův postoj k Bohu? Fil 2, 6. 7.

„Kristus neměl použít své božské síly k vlastnímu užitku. Přišel snášet utrpení, jak je musíme nést i my. Dal nám tak příklad víry a podřízenosti.“ (DA, str. 119)

ÚTOK

6. Kterými slovy vybízel pokušitel Ježíše k činění divů? Mat 4, 3b.

„Vypadalo to, jakoby v odpověď na modlitbu přišel k Spasiteli někdo proměněný v nebeského anděla. Tvrdil, že má posláni od Boha oznámit, že Kristův půst skončil. Spasitel byl hladov a toužil po pokrmu, když k němu náhle přistoupil satan.

Ačkoli se jeví jako anděl světla, tato první slova odhalují jeho povahu. ‚Jsi-li Syn Boží.‘ Již tady je náznak nedůvěry. Kdyby Ježíš udělal, co mu satan našeptává, tím by jen potvrdil pochybnost. Pokušitel se snaží přemoci Krista stejnými prostředky, které mu pomohly překonat lidstvo na počátku. Tak se nyní pokušitel snaží inspirovat Krista vlastním smýšlením. ‚Jsi-li Syn Boží.‘ Tato slova jitiřila jeho mysl. Tón jeho hlasu naznačoval naprostou nevěru. Že by Bůh jednal takto s vlastním Synem? . . . ‚Jsi-li Syn Boží,‘ projev svou moc a pomoz si z tísnivého hladu. Přikaz, aby se z tohoto kamení stal chléb.

Slova z nebe: ‚Tento jest můj milovaný Syn, jež jsem si oblíbil, . . . dosud zněla v satanových uších. Byl však rozhodnut zvrátit Kristovu víru v toto poselství. Slovo Boží bylo Kristovi ujištěním o jeho božském posláni. Přišel, aby po lidsku žil mezi lidmi a právě tato slova potvrdila jeho spojení s nebem. Satanovým záměrem bylo dovést Ježíše k pochybování v tato slova.‘ (DA, str. 118. 119)

7. Čím byl podle satana Ježíš?

Odpověď: „Když se satan a Kristus poprvé utkali v boji, bylo to v nebi. Kristus byl velitelem nebeských zástupů; satan byl však pro svou vzpouru z nebe vyvržen. Nyní se jejich postavení zdánlivě obrátilo a satan hleděl své výhody dobře využít. Říká, že božská bytost by byla s to ukojit svou potřebu učiněním zázraku; ‚jsi-li Syn Boží, poruč, aby se z těchto kamenů staly chleby!‘ Takový skutek tvůrčí moci, pravil pokušitel, byl by dostačujícím důkazem jeho božství a učinil by rázem konec tomuto boji.“ (DA, str. 119)

VÍTĚZSTVÍ

8. Jakým způsobem čelil Ježíš satanovým útokům? Mat 4, 4. 7. 10.

„Ježíš odporoval satanu slovy Písma: ‚Jest psáno!‘ V každém pokušení bylo jeho zbraní v tomto boji slovo Boží. Satan požadoval od Spasitele zázrak na důkaz jeho božství. Větší než jakýkoliv zázrak je pevná důvěra v slovo: ‚Tak praví Pán.‘ Je to znamení, jemuž nelze odporovat. Dokud Ježíš zaujímal takové stanovisko, nemohl mu pokušitel nic učinit.“ (DA, str. 120)

9. Jakou zbraň má křesťan používat proti satanským úskokům? Ef 6, 17.

„Ani myšlenkou nepovolil pokušení. Tak to může být i s námi. Kristova lidská přirozenost byla spojená s božskou přirozeností. Byl připraven pro tento zápas trvalou přítomností Ducha svatého. Přišel, aby nás učinil účastníky božské přirozenosti. Pokušitel nás nikdy nemůže přinutit k zlému. Nemůže ovládnout mysl, neodevzdá-li se mu do vlády. Dříve musí vůle souhlasit, víra se vzdát Krista a teprve pak může satan uplatnit na nás svou sílu. Avšak každá hříšná touha, kterou pěstujeme, podporuje jeho odvahu proti nám.“ (DA, str. 123. 125)

10. Jaký by měl být postoj křesťana vůči převráceným touhám tohoto světa? 1 Jan 2, 15–17. Srovnej Jak 1, 14.

„Ti, kteří vítězí, jako Kristus zvítězil, budou se muset mít stále na pozoru před satanskými pokušeními. Vášeň by měly být ovládány a pod kontrolou osvětleného svědomí, aby rozum nebyl oslaben, vnímavost byla jasná, aby satanovy skutky a jeho úklady nebyly pokládány za Boží prozřetelnost. Mnozí touží po konečné odměně a vítězství, které má být dáno vítězům, nejsou však ochotni snášet

námahu, nedostatek a sebezapírání, jak to činil jejich Vykupitel.“ (3T, str. 491)

11. Co musíme dělat, abychom satana odehnali? Jak 4, 7.

„Satan vyjádřil pochybnost o tom, že by Ježíš byl Synem Božím. V sručených odmítavých odpovědích dostal důkaz, jemuž nemohl odporovat. I my můžeme odpírat pokušení a donutit satana, aby nás opustil. Ježíš zvítězil poslušností a vírou v Boha, a proto ústy svého apoštola nám praví: ‚Poddejte se tedy Bohu.‘ Nemůžeme se sami zachránit z moci pokušitele; on si zotročil lidstvo a pokoušíme-li se mu vlastní silou odporovat, staneme se kořistí jeho nástrah. Avšak ‚věže pevná jest jméno Hospodinovo; k němu se uteče spravedlivý a bude povýšen‘. (Přísl. 18, 10) Satan se chvěje a utíká před nejslabší duší, která nachází útočiště v tomto mocném jménu.“ (DA, str. 130. 131)

12. K čemu přirovnal Petr ďábla a jak nás varuje před ďábelskými útoky? 1 Pet 5, 8. 9.

7. úkol — 14. února 1970

Odpírání zlému

Základní verš: Mat 4, 10.

Když Ježíš přišel na svět, aby projevil svou dokonalou poslušnost vůli svého Otce, nemohl přijmout žádnou radu, která by ho odváděla od pravé cesty. Odmltl každý lidský pokus usilující usměrnit ho, ať už ze strany své věřící matky nebo ze strany svých nevěřících bratří. Ve všem

spoléhal na svého Otce a spokojil se s tím, že mu bylo postupně zjevováno, co má dělat a kdy to má udělat.

POKUSY SATANA OVLÁDNOU JEŽIŠE

1. Co chtěl satan docílit u Ježíše svým druhým pokušením? Mat 4, 5—7.

„Bůh již dosvědčil, že Ježíš je jeho Syn. Kdyby teď žádal znovu o důkaz Božího synovství, znamenalo by to nedůvěru Božímu slovu. Tím by pokoušel Boha. Kdyby žádal něco, co Bůh nezaslíbil, byl by to zase projev nedůvěry, prověřování nebo pokoušení Boha. Neměli bychom se k Bohu modlit proto, abychom získali důkaz, zda skutečně dostojí svému slovu, nýbrž proto, že prosby naše splní. Nemáme si také ověřovat, zda nás miluje, nýbrž důvěřivě k němu přicházet proto, že nás miluje.

Víra však není spojencem sebevědomé troufalosti. Pouze ten, kdo má pravou víru, je bezpečný proti troufalé sebejistotě. Ona je totiž satanským padělkem víry.“ (DA, str. 126)

2. Co nabídl satan Ježíši v třetím pokušení? Mat 4, 9.

V požadavku poklonit se byl pokušitel plně odhalen. Anděl ve Zjevení odmítl Janovu poklonu. (Zj 19, 10; 22, 8. 9)

3. Jak se nakonec Ježíš zbavil satanských pokušení? Mat 4, 10.
4. Která slova naznačují, že nešlo o poslední pokus přemoci Krista? Luk 4, 13.

NAUČENÍ PRO MARI I

5. Jaká touha se skrývala v Mariině žádosti při svatbě v Káni? Jan 2, 1. 3.

„Když Maria slyšela svědectví učedníků o Ježíši, potěšilo ji ujistění, že její dávné naděje nebyly marné. A přece, musela by být něčím nadlidským, kdyby se k této svaté radosti nepřimísila stopa přirozené mateřské pýchy. Když viděla, jak mnozí hledí na Ježíše, toužila, aby v této společnosti dokázal, že je skutečně tím Pomazaným Božím. Doufala, že se naskytla příležitost, aby před nimi udělal div.“ (DA, str. 145)

6. Co odpověděl Ježíš Marii? v. 4.

„Když se mu jako chlapci při návštěvě chrámu odhalilo tajemství jeho životního úkolu, Kristus řekl Marii: ‚Což jste nevěděli, že já musím býti v domě svého Otce?‘ (Luk 2. 49) Tato slova byla klíčem jeho celého pozemského života a služby. Všechno bylo podřízeno tomuto zájmu, velikému dílu vykoupení, které přišel konat na svět. Nyní opakoval toto naučení. Jako Syna Nejvyššího ve funkci Spasitele světa nemohla jej při plnění této služby zdržovat nebo ovlivňovat žádná pozemská pouta. Musel být svobodný, aby mohl konat vůli Boží. Toto ponaučení platí také pro nás. Boží požadavky převyšují i svazky lidského přibuzenství. Nic pozemského by nemělo odvrátit náš cíl od stezky, po níž nám Ježíš velí jít.“ (DA, str. 146. 147)

NEČEKANÉ POKÁRÁNÍ

7. Jak chtěl Petr ovlivnit Spasitelovo poslání? Mat 16, 21. 22.

„Učedníci naslouchali, umlčeni žalem a úžasem. Kristus přijal Petrovo vyznání, že je Synem Božím a nyní se jim jeho slova o utrpení a smrti zdála nepochopitelná. Petr nemohl mlčet. Uchopil Mistra, jako by ho chtěl zadržet před neodvratnou zkazou a zvolal: ‚Bůh chraň, Pane! To se ti nesmí stát!‘ (Mat 16, 22b)“ (DA, str. 415)

8. Jak Ježíš pokáral Petra? Mat 16, 23a.

„Když Kristus poukázal Petrovi na čas zkoušky a utrpení, které ho právě očekávaly, Petr odpověděl: ‚Bůh chraň, Pane! To se ti nesmí stát!‘ Na to mu Spasitel řekl: ‚Jdi pryč, satane!‘ Petr se stal satanovým mluvčím v úloze pokušitele. Petr nepostřehl jeho přítomnost, avšak Kristus odhalil přítomnost svůdce a pokárání Petrovi patřilo skutečnému nepříteli.“ (5BC, str. 1095)

9. Na jaký nedostatek upozornil Ježíš Petra? Mat 16, 23b.

„Na poušti nabídl satan Ježíši vládu nad světem, opustí-li cestu ponížení a oběti. Stejným pokušením zaútočil i teď prostřednictvím Petra.“ (DA, str. 416)

10. Z čeho se musí učit všichni Kristovi následovníci? v. 24—26.

„Milovat duše, pro které Kristus zemřel, znamená ukřižovat vlastní já. V životě Božího služebníka má se projevit Kristova sebeobětavost, soucit a láska.“ (DA, str. 417)

„ Č A S M Ů J J E Š T Ě N E P Ř I Š E L “

11. Jak se k Ježíšovi chovali jeho bratři? Jan 7, 3—5.

„Bratři, o nichž je zde zmínka, byli Josefovi synové. Tato slova byla míněna ironicky. Na Krista těžce působilo vědomí, že jeho nejbližší příbuzní tak nepatrně chápou jeho poslání a podléhají našeptávání jeho nepřátel. Spasitel však neodpověděl stejným způsobem. Slitoval se nad duchovní nevědomostí svých bratří a toužil, aby včas pochopili jeho poslání.“ (5BC, str. 1135, 1136)

12. Proč Kristus odmítl radu svých příbuzných? Jan 2, 4; 7, 6.

„Musel trpělivě čekat. Věděl, že ho očekává nenávisť světa, uvědomoval si, že jeho dílo ukončí smrt, avšak předčasně se jí vystavovat by nebylo podle vůle Otce.“ (DA, str. 451)

8. úkol — 21. února 1970

Prohlášen za krále

Základní verš: Jan 6, 68.

„Kristus věděl, že rozhodující okamžik v jeho životě byl ten, když nedovolil, aby ho lid prohlásil za krále. Zástupy, které ho dnes chtěly povýšit na trůn, zítra by se od něho odvrátily. Tím, že by nesplnil jejich sobeckou ctižádost, změnila by se jejich láska v nenávisť a jejich chvála ve zlořčení. Ačkoli to věděl, Ježíš se nikterak nesažil odvrátit tuto kritickou chvíli. Hned od počátku nedával svým následovníkům naději na světskou odměnu. Kdyby se Kristus mohl stát vůdcem světa, mnozí by se k němu houfně připojili; on však takovou službu nemohl přijmout. Mnozí šli za ním v naději, že zřídí pozemské království. Nepochopili hluboký smysl divu s pěti chleby. To musel objasnit. A toto nové zjevení jim mělo přinést ještě těžší zkoušku.“ (DA, str. 383)

SPLNĚNÍ JEJICH POTŘEB

1. Jak hleděl Ježíš na lid, který ho následoval a co pro ně učinil? Mar 6, 34.

„Z úbočí hleděl na zástupy, a jeho srdce bylo naplněno soucitem. Ačkoli vyrušen z odpočinku, přece nebyl netrpě-

livý. Opustil své zátiší a našel si vhodné místo, kde by jim mohl sloužit. Lidé naslouchali prostým a jasným slo-
vům milosti, která působila na jejich duše jako balzám
z Galád. Jeho božská léčivá ruka přinášela radost a život
umírajícím, úlevu a zdraví nemocným. Onoho dne se jim
zdálo, že nebe je na zemi, takže si vůbec neuvědomovali,
jak dlouho již nejedli.“ (DA, str. 364. 365)

2. Jak odpověděl Ježíš na návrh učedníků? v. 35—44.

Tím, že Kristus ukojil časné potřeby hladového zástupu,
dal současně duchovní naučení všem svým pracovníkům.
Kristus přijímal od Otce, dával učedníkům, oni dávali zá-
stupu, v kterém pak lidé dávali jeden druhému. Tak všichni,
kdo jsou spojeni s Kristem, budou přijímat od něho
chléb života a udílet jiným.“ (DA, str. 369)

3. Jak reagoval lid na toto zázračné nasycení? Jan 6, 14. 15.

„Lidé ho chtěli ve svém nadšení hned korunovat za
krále. Vidí, že se nikterak nesnaží vzbudit pozornost anebo
zajistit si slávu. Tím se zásadně liší od kněží a vládců;
obávají se, že se nikdy nebude ucházet o Davidův trůn.
Společně se radí, že se ho zmocní a prohlásí ho za izrael-
ského krále. Učedníci souhlasí s davem, že Davidův trůn
je právoplatným dědictvím jejich Mistra.“ (DA, str. 378)

ODMÍTNUTÍ

4. Jak se tu Ježíš zachoval vůči svým učedníkům? Mar 6, 45a; Jan 6, 16. 17.

„Toto hnutí musí potlačit hned v zárodku. Ježíš svo-
lává své učedníky a přikazuje jim, aby se na lodičky
ihned vrátili do Kafarnaum a nechali ho, aby rozpustil
zástup lidu. Měli proti tomu své námitky. Ježíš mluvil

však tak nesmlouvavě, jak k nim nikdy předtím nemluvil. Uvědomili si, že další odpor by byl marný, a mlčky šli k vodě.“ (DA, str. 378)

5. Jak se Ježíš zachoval k zástupu? Mar 6, 45b.

„Ježíš nyní přikazuje zástupu, aby se rozešel; činí to s takovou rozhodností, že lidé si netroufají neuposlechnout. V zástupu jsou lidé rozhodní i umínění; avšak Ježíšovo královské chování a několik tichých slov tlumí vřavu a maří jejich úmysly. Poznávají v něm nadzemskou moc a bez odmluvy se podřizují.“ (DA, str. 378. 379)

POHORŠENÍ MEZI LIDEM

6. Jak pozdravil Ježíš zástupy při další příležitosti? Jan 6, 26. 27.

„Zájem posluchačů se na chvíli probudil. Ptali se: ‚Co máme činit, abychom konali skutky Boží?‘ Vykonávali mnohé obtížné skutky, aby se Bohu zalíbili. Chtěli slyšet, jak by získali další zásluhy. Smyslem otázky bylo: Co máme činit, abychom si zasloužili nebe? ‚Ježíš jim odpověděl: Toto jest skutek Boží: věřiti v toho, koho Bůh poslal.‘ (Jan 6, 29)“ (DA, str. 385)

7. Který div z Mojžíšovy doby připomínal lid Ježíši? Jan 6, 31.

„Za dnů Mojžíše byl lid izraelský živen manou 40 let, a od Mesiáše očekávali mnohem větší požehnání.“ (DA, str. 385)

8. Kterými slovy naznačuje Ježíš prvenství před Mojžíšem? Jan 6, 49–51.

„Lidé mluvili o maně, kterou jedli jejich otcové na“

pouští, jako by to byl býval větší div, než Ježíšovo nasycení zástupu. On jim však ukazuje, jak nepatrný byl ten dar v porovnání s požehnáním, jež jim chtěl dát. Mana sloužila pouze k udržení tohoto života; nezastavila umírání, nedávala nesmrtelnost. Ale chléb života dává duši pokrm k životu věčnému." (DA, str. 388)

9. Jak reagovali na Kristova slova mnozí jeho následovníci? Jan 6, 60. 66.

„Zkouška byla příliš velká. Nadšení těch, kteří jej chtěli násilím prohlásit za krále, vychladlo. Prohlásili, že tato rozprava v synagoze jim otevřela oči. Nyní nebyli svedeni. Považovali jeho slova za upřímné doznání, že není Mesiášem a že ze spojení s ním nemohou očekávat žádnou pozemskou odměnu. Uvíтали jeho divy a zázraky, rádi se zbavovali bolesti a nemoci, ale nemohli souhlasit s jeho životem plným odříkání. Nestarali se o tajemné duchovní království, o němž mluvil. Ti neupřímní, sobečtí lidé už po něm netoužili. Nechce-li své moci a svého vlivu použít k tomu, aby je vysvobodil z moci Římanů, nechtějí s ním mít nic společného." (DA, str. 391)

10. Jakou otázku dal Ježíš svým úředníkům? Jan 6, 67.

„S bolestným srdcem hleděl Ježíš na bývalé své úředníky, kterak od něho odcházejí. Vědomí, že nepřijali jeho slitování, že jeho lásku neopětovali a pohrdli jeho milostí a spasením, jej naplnilo nevýslovným zármutkem. Takové věci z něho činily muže bolesti a utrpení." (DA, str. 393)

11. Co odpověděl Petr? v. 68. 69.

12. Co zjevil Otec Petrovi? Mat 16, 16. 17.

„Pravda, kterou Petr vyznal, je základem víry věřícího křesťana. I Kristus prohlásil, že v tom je život věčný. Ale kdo to věděl, neměl se s čím chlubit. Petr to nepoznal

z vlastní moudrosti anebo dobroty. Slovo Petr znamená kámen, kus kamene. Petr nebyl skálou, na níž byla založena církev. Brány pekelné ho přemohly, když klením a přísaháním zapřel Pána. Církev byla založená na Ježíši, jehož brány pekelné nemohly přemoci.“ (DA, str. 412. 413)

9. úkol — 28. února 1970

Ve stínu kříže

Základní verš: Mar 9, 7.

Proměnění znamená určitou kritickou situaci v Kristově životě. Svým životem dokázal, že přirozenost lidská spojená s božskou může odolat hříchu. Toto dílo je dokonáno a sláva to potvrzuje. Třeba však vykonat ještě víc. Čeká ho cesta na kříž.

Ze všech obyvatel nebes byli vybráni Mojžíš a Eliáš, kteří směli se Spasitelem mluvit o jeho smrti. Povzbuzují ho ujištěním nebeského soucitu. Avšak chvějící se rty Petrovy vyslovují neuvážená slova, jež jsou svědectvím o tom, že ani on sám ani jeho společníci dosud nepostřehli, že tato slavná zkušenost je jen úvodem utrpení a smrti. A přece jejich slova a skutky jsou svědectvím o tom, že potřebují takové vykoupení, jaké jim Kristova smrt může připravit.

MODLITEBNÍ PŘÍPRAVA

1. Co řekl Petr krátce před proměněním? Mat 16, 16.

„Petr od počátku věřil, že Ježíš je Mesiáš. Mnozí učedníci, kteří se nemohli dočkat chvíle, kdy zasedne na Davidův trůn, ho opustili, jakmile poznali, že nic takového

nezamýšlí. Ale Petr a jeho druhové se neodvrátili. Kolt-sání těch, kdo včera chválili a dnes haní, nezničilo viru pravého následovníka Spasitele Nečekal, až bude Pán královsky korunován, nýbrž přijal jej v jeho ponížení.“ (DA, str. 411. 412)

2. Co řekl Ježíš na Petrova inspirovaná slova? Mat 16, 17.

3. Co udělal Ježíš dál? Mat 16, 21.

„Doposud jim neřekl nic o svém utrpení a smrti. Nyní však byli s Ježíšem, naslouchali jeho slovům a hleděli na jeho skutky. Nedbali na jeho prosté prostředí, nenávisť kněží i lidu a připojili se k Petrovu vyznání. Nastal okamžik, kdy jim musel odhalit oponu budoucnosti. Když to učedníci slyšeli, zmlkli zármutkem a úžasem.“ (DA, str. 415)

4. Proč odešel Ježíš na horu s třemi učedníky? Luk 9, 28.

„Učedníci si netroufají otázat se Ježíše, kam jdou a proč. Často strávil celou noc na hoře na modlitbách. Ten, jenž stvořil hory i údolí, cítí se v přírodě doma a těší se z jejího klidu. Učedníci jdou za svým Mistrem; přece se však diví, proč je vede tak neschůdnou cestou, když jsou unaveni a sám také potřebuje odpočinek. Muž bolesti odstupuje stranou a modlí se hlasitě a v pláči. Prosí o sílu, aby vydržel zkoušku pro lidstvo. Musí se znovu uchopit Všemohoucího, neboť jen tak může rozjímat o tom, co ho čeká. Vroucně prosí za své učedníky, aby jejich víra neklesla v hodině zkoušky. Nyní se úpěnlivě modlí, aby jim byla zjevena jeho síla, kterou měl u Otce před stvořením světa, aby jim bylo zjeveno jeho království a aby byli pro tento okamžik posíleni. Prosí, aby uviděli jeho božství a měli tak potěšení v hodině jeho vrcholné úzkosti. Prosí, aby si byli jisti, že je Synem Božím a že jeho potupná smrt je součástí plánu vykoupení.“ (DA, str. 419–421)

SVĚDKOVÉ PROMĚNY

5. Jak se změnil Ježíšův zjev? Mat 17, 2; Luk 9, 29.

„Jeho modlitba je vyslyšena. Zatímco se sklání na kamenitou půdu, otevírají se nebesa, zlaté brány města Božího a svatá zář nebe obklopuje Spasitele. Jeho lidským zjevem prozařuje božství a splývá se slávou přicházející z nebe. Povstává ze svého modlitebního soustředění do záře božského majestátu. Úzkost duše pominula. Jeho tvář nyní svítí jako slunce a jeho roucho je bílé jako blesk.“ (DA, str. 421)

6. Za jakých okolností byl Mojžíš vzkříšen k životu? Juda 9.

„Mojžíš zemřel, ale nezůstal v hrobě. Kristus sám ho povolal k životu. Satan, pokušitel, činil si nárok na Mojžíšovo tělo, protože zhřešil. Avšak Kristus, Spasitel, vyvedl ho z hrobu. (Juda 9) Mojžíš na hoře proměněný byl svědkem Kristova vítězství nad hříchem a smrtí. Představoval ty, kteří vstanou z hrobů při vzkříšení spravedlivých.“ (DA, str. 421. 422)

7. Jak slavnou zkušenost zažil Eliáš? 2 Král 2, 11.

„Eliáš, který byl proměněn a vzat do nebe, aniž uzřel smrti, je představitelem těch, kteří budou žít na zemi při druhém příchodu Kristově. Nvní se splnilo zaslíbení, které Spasitel dal svým učedníkům. Na hoře viděli budoucí království v malém: Krista-krále, Mojžíše, představitele vzkříšených svatých a Eliáše, představitele proměněných.“ (DA, str. 422—425)

8. O čem mluvili Mojžíš a Eliáš? Luk 9, 31.

„Mojžíš a Eliáš byli Kristovými spolupracovníky. Toužili rovněž po spasení lidí. Tito mužové byli poctěni víc

než andělé a přišli rozmlouvat s Ježíšem o jeho utrpení a přinesli mu ujištění, že celá nebesa s ním cítí. Jejich rozhovor se týkal naděje světa, spasení všech lidí.“ (DA, str. 422—425)

Č A S T E Č N Ě P O Ž E H N Á N Í

9. Co dělali Petr, Jakub a Jan? Luk 9, 32.

Učedníci nepostřehli mnohé z rozhovoru mezi Kristem a nebeskými posly, protože byli přemoženi spánkem. Protože nebděli a nemodlili se, nemohli přijmout to, co jim Bůh chtěl dát — poznání Kristových utrpení a jeho budoucí slávu. Ztratili požehnání, které mohli získat sebezapíravou bdělostí. I tak se jim však dostalo velikého světla. Byli ujištěni, že celé nebe ví o hříchu židovského národa spočívajícím v zavržení Krista. Jasněji nahlédli do díla Vykupitele. Byli očitými svědky jeho slávy (2 Pet 1, 16) a uvědomili si, že Ježíš je skutečným Mesiášem uznávaným nebesy.“ (DA, str. 425)

10. Co v této situaci navrhoval Petr? Luk 9, 33.

„Učedníci se domnívali, že Eliáš přišel ohlásit Mesiášovo panství a že nyní již bude zřízeno Kristovo království na zemi. Nejráději by zapomněli na všechn strach a zklamání. Chtějí zůstat zde, kde se zjevila sláva Boží. Petr říká: ‚Pane, dobře je nám tu; uděláme tři stany, tobě jeden, Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden.‘ Učedníci jsou si jisti, že Mojžíš a Eliáš přišli chránit jejich Mistra a utvrdit jeho královskou autoritu.“ (DA, str. 422)

11. Co prohlásil Otec a co měli dělat učedníci? v. 34. 35.

„Zatímco dosud hleděli udiveně na scénu na hoře, zastínil je oblak. I ozval se hlas z oblaku: To je můj vyvolený Syn, poslouchejte ho!‘ Když učedníci uzřeli oblak

slávy a uslyšeli Boží hlas, okamžitě padli tvář k zemi.“
(DA, str. 425)

12. V jaké situaci zastihl Ježíš ostatní své učedníky po návratu z hory? Mar 9, 14–18.

13. Jak charakterizoval Ježíš své současníky? v. 19.

10. úkol — 7. března 1970

Rozhodující chvíle starého Izraele

Základní verš: Mat 21, 5.

V měsících, které následovaly po povzbuzení oné noci na hoře proměnění, Spasitel byl veden Duchem, aby se vyhnul konečné konfrontaci s židovskými vůdci. To by mu bylo připravilo předčasnou smrt. Krátká návštěva v Betanii, aby vzkřísil Lazara, přesvědčila mnohé z jeho odpůrců, že je tím zaslíbeným Spasitelem. Oni však odmítli přesvědčivý hlas Ducha svatého a zatvrdili svá srdce proti pravdě.

Když s nastávajícími velikonoce se blížil čas jeho oběti, Ježíš se veřejně projevil jako Mesiáš a odhalil pravý charakter vůdců národa.

„HOSANNA SYNU DAVIDOVU“

1. Podle kterého proroctví přišel Ježíš do Jeruzaléma?
Mat 21, 4. 5.

„Kristus se při této příležitosti řídil židovským obyčejem. Na oslátku jezdívali izraelští králové. Proroctví zně-

lo, že Mesiáš se takto ujme svého království." (DA, str. 570)

2. Jak odpovídal lid? Luk 19, 37. 38.

„Sotva vasedl na oslátko, rozléhaly se jásavé výkřiky. Lid ho pozdravoval jako Mesiáše, svého krále. Ježíš nyní přijímal poctu, kterou mu předtím nikdy nesměli prokázat. Učedníci to považovali za důkaz toho, že dosedne na trůn. Nemohli mu přinést drahé dary, ale stlali mu na cestu svá vrchní roucha a připravili mu koberec z palmových a olivových ratolestí. V čele tohoto vítězného průvodu nemohli mít královskou vlajku, mávali však palmovými větvemi, přírodním to znakem vítězství a hlasitě mu přitom provolávali slávu.“ (DA, str. 570)

3. Jak reagovali Židé na tento slavnostní vjezd? Luk 19, 47.

„Nikdy předtím za svého života nedovolil Ježíš takovou demonstraci. Jasně předvídal důsledky. To ho mělo přivést na kříž. Bylo však jeho záměrem takto se veřejně představit. Chtěl obrátit pozornost lidu na oběť, která měla korunovat jeho poslání pro záchranu padlého světa.“ (DA, str. 571)

O ČIŠTĚNÍ CHRÁMU

4. Co udělal Ježíš po svém vítězném vjezdu do Jeruzaléma? Mat 21, 12. 13.

„Lid prohlásil Ježíše za izraelského krále a splnil tím prorockou předpověď. On jejich poctu přijal jako král. Musí tedy jednat podle toho. Věděl, že marně by usiloval o nápravu života zkažených kněží, své dílo však musel vykonat a nevěřícím lidem podat důkaz svého božského poslání.“ (DA, str. 590)

5. Co udělal Ježíš po vyčištění chrámu? v. 14.

„Po chvíli se kněží a knížata odvážili zpět. Když přešlo jejich zděšení, trnuli úzkostí, co Ježíš podnikne dál. Čekali, že zasedne na Davidův trůn. Vraceli se tiše do chrámu a slyšeli chvalozpěvy mužů, žen i dětí. Byli ohromeni tím, co viděli. Nemocní byli uzdraveni, slepí prohlédli, hluchí slyšeli a chromí poskočili radostí.“ (DA, str. 592)

6. Jak reagovali zákoníci na ovace dětí? v. 15. 16.

„Představitelé chrámu byli uraženi těmito šťastnými, upřímnými hlasy a chtěli to překazit. Poukazovali lidem na to, že dům Boží je znesvěcen báháním dětí a jásavým pokřikem. Jejich slova však nikterak nepůsobila, a proto se obrátili na Ježíše: ‚Slyšíš, co říkají?‘ Podle proroctví měl být Kristus prohlášen za krále, a to se muselo splnit. Kněží a starší nechtěli zvěstovat jeho slávu, a proto si vzbudil Bůh za své svědky děti. Kdyby ony mlčely, byly by chrámové sloupy ohlašovaly Spasitelovu slávu.“ (DA, str. 592, 593)

NEHODNÍ SLUHOVÉ

7. Jak vyličil Ježíš charakter svých nepřátel? v. 33–39.

8. Jaký soud vynesli sami nad sebou? Mat 21, 40. 41; Luk 20, 16.

„Pán Ježíš oslovil všechny přítomné, odpověděli však kněží a knížata. Řekli: ‚Jako zlé je zahubí a pronajme vinici jiným vinařům, kteří mu budou dávat plody v náležitý čas.‘ Nepostřehli včas význam tohoto podobenství a pozdě poznali, že se sami odsoudili. Vždyť se chystali, že zabijí toho, jehož jim Otec nakonec posílal. Ale ne-

vděčné vinaře stihla pomsta, jež měla stihnout i Ježíšovy vrahy." (DA, str. 596. 597)

9. Na která slova Pisma obrátil Ježíš pozornost Židů a jak je varoval? Luk 20, 17. 18. Srovnej Ž 118, 22. 23.

Každému věřícímu je Kristus pevným základem. Musí však padnout na Skálu a rozbít se. Tím je míněno odevzdání se Kristu a víra v něho. Musíme se vzdát vlastní spravedlnosti a jít ke Kristu v dětinské pokoře činit pokání a věřit v jeho lásku a odpuštění. U víře a v poslušnosti stavíme na základu Ježíše Krista." (DA, str. 599)

J A S N Ā Ě Ě Č

10. Kterými varovnými slovy končil Ježíš své působení v chrámě? Mat 23, 1—4.

Kristus učil poslední den v chrámě. Nikdy předtím nebyli svědky takové události. Tam stál mladý Galilejský bez pocty neb královského znaku. Kolem něho byli kněží ve svém skvostném šatu, vznešená knížata se svými výsostnými ozdobami a zákoníci se svitky v rukou, na něž se často odvolávali. Ježíš vylíčil těmto vůdcům jejich skutečné postavení a upřímně je varoval. Lid se divil, že zákoníci nechtějí věřit Ježíši, ačkoliv jeho slova jsou tak jasná a prostá. Sami nevěděli, co dělat. Všemi podobnostvými snažil se Spasitel varovat vedoucí a poučit prostý lid. Bylo však nutné promluvit ještě jasněji. Lid byl zotročen; měl úctu k tradicím a slepě důvěřoval zkaženým kněžím. Kristus musel tyto okovy zlomit. Musel odhalit povahu kněží, starších a farizejů." (DA, str. 610—612)

11. Pro které hříchy vyslovil Ježíš své běda? Mat 23, 13—29.

12. Jak vyjádřil Ježíš své zklamání nad zatvzrzelostí Jeruzaléma? v. 37.

„Kristus nezatajoval ani slovo pravdy, ale vždy mluvil s láskou. V rozhovoru s lidmi byl nanejvýš taktní a mile pozorný. Nikdy nebyl hrubý, nikdy zbytečně přísný ani lehkomyšlně neranil vnímavou duši. Nekritizoval lidskou slabost. Nebojácně káral pokrytectví, nevěru a nepravost, ale i při těchto výtkách měl v očích slzy.“ (DA, str. 353)

Z R A D A

13. Jak Ježíš při jedné příležitosti taktně napomenul Jidáše? Jan 12, 4–8.

„V Jidášově povaze zápasily božské a lidské síly. Satan podněcoval lidské sklony, Kristus obhajoval to božské. Pán Ježíš chtěl, aby si Jidáš uvědomil své přednosti a podle toho jednal. Lidská stránka Jidášovy povahy převládala nad náboženskými zájmy, a proto se rozhodoval čistě sobecky. Z tohoto hlediska ponechal satanu otevřené dveře a dovolil mu, aby se ho cele zmocnil. Kdyby se Jidáš byl řídil Ježíšovým naučením, cele by byl posvětil své srdce Bohu; podlehl však vnitřnímu zmatku.“ (5BC, str. 1101)

14. Který Jidášův čin vedl k rozhodujícímu okamžiku? Luk 22, 3–6.

„Jidáš šel ke kněžím a nabídl jim pomoc při hledání toho, kterého pokládali za nodněcovatele nepokojů mezi izraelským lidem. Tak se stalo, že Pán byl prodán jako otrok za chrámové peníze, za které se kupovaly oběti.“ (5BC, str. 1123)

„Zdálo se, že Ježíšovo pokárání Jidáše pobouřilo. Uražená pýcha a pomstychtivost ztrhly všechny přehrady. Tehdy cele propadl lakotě. Tuto zkušenost učiní každý,

kdo si zahrává s hříchem. Špatné sklony, nejsou-li potlačovány, připraví cestu satanovým pokušením a takový člověk se stává cele otrokem satana." (DA, str. 720)

11. úkol — 14. března 1970

Nejkritičtější chvíle

Základní verš: Mat 26, 39.

Ve chvíli, kdy měl Spasitel přijmout kalich zármutku, spasení lidstva bylo na váhách. V této rozhodující chvíli se satan snažil obsah kalicha ještě zhoršit. Poukázal na spící učedníky, Jidášovu zradu a Petrovo zapírání jako na důkaz, že pozemská církev není hodna tak vysoké ceny. Ale Spasitel, puzen svou nesmírnou láskou k ztraceným a udržován jen vírou v Boží zaslíbení, šel přesto na kříž, aby člověka zachránil.

KALICH

1. Co bylo předmětem Ježíšovy modlitby v Getsemane? Mat 26, 39.
2. Koho nepravosti vložil Bůh na Ježíše? Iz 53, 6.

„Kristus cítil, že jeho spojení s Otcem je pro hřích přerušeno. Jako člověk musí vytrpět následky lidského hříchu. Jako člověk musí snášet i Boží hněv.“ (DA, str. 686)

„Předmětem našeho pečlivého studia by měla být zahrada Eden, poskvrněná lidskou neposlušností a pak zahrada Getsemane, kde Vykupitel světa vytrpěl muka za

všechny lidi. Tam totiž na Ježíše dolehly hříchy celého světa. Adam neuvažoval o důsledcích své neposlušnosti.“ (5BC, str. 1103)

Z Á P A S

3. Kolikrát prosil Ježíš o odnětí kalicha utrpení? Mat 26, 39. 42. 44.

„Tříkrát se podobně modlil. Tříkrát se lidská přirozenost zděsila tohoto břemene vrcholné oběti.“ (DA, str. 690)

4. S jakou vážností se Kristus modlil? Luk 22, 44.

5. Jak charakterizoval pisatel listu Židům Ježíšovy modlitby? Žid 5, 7.

„Kristus cítil, že jeho spojení s Otcem je přerušeno a obával se, že ve své lidské podstatě neobstojí v nastávajícím boji s mocí temna. Tak Kristus, když věděl, co jej očekává, trpěl odloučením od Boha. Satan mu pravil, že toto odloučení bude věčné, neboť se zaručil za hříšné lidstvo. Tím se prý ztotožnil se satanovým královstvím a nikdy již nebude jedno s Otcem.“ (DA, str. 686. 687)

6. Jak působili Otec a Syn na záchranu člověka? 2 Ko: 5, 19.

„Kristus vytrpěl smrt, která byla určena pro přestupníky Božího zákona.“ (5BC, str. 1103)

„Bůh však trpěl se svým Synem. Andělé hleděli na jeho utrpení. Viděli legie satanových sil kolem svého Pána, který byl sklíčen tajemnou hrůzou. V nebesích bylo hrobové ticho, nezněla ani jediná harfa. Kdyby smrtelníci byli mohli vidět údiv andělských sborů, které v tichém bolu pozorovaly, jak Otec odnímá paprsky světla, lásky a slávy od svého milovaného Syna, lépe by chápali, jak odporný je hřích.“ (DA, str. 693)

Z K L A M Á N Í

7. Koho pojal Ježíš s sebou k modlitbě? Mat 26, 36. 37.

„Lidské srdce touží v utrpení po soucitu. Kristus cítil tuto touhu celou svou bytostí. V nejkrajnější tísní a úzkosti duše přišel ke svým učedníkům a chtěl od nich slyšet slova potěšení. Vždyť jim sám tak často žehnal, těšil je a podpíral v starostech a nesnázích. Ten, který měl pro ně vždy slova útěchy, dnes trpěl nadlidskou trýzní a byl by tak rád viděl, že se učedníci modlí za něj i za sebe. Jak velké bylo nebezpečí hříchu! Hrozné bylo pokušení ponechat lidstvo, aby neslo důsledky své viny, zatímco Ježíš sám by zůstal před Bohem nevinný. Pouhé vědomí, že učedníci ho chápou a oceňují jeho velkou oběť, by ho posílilo.“ (DA, str. 687. 688)

8. Oč žádal Ježíš Petra, Jakuba a Jana? Mat 26, 38.

„S Petrem, Jakubem a Janem, nejvěrnějšími svými druhy, šel na odlehlé místo. Tito tři viděli jeho slávu na hoře proměnění; viděli Mojžíše a Eliáše, kterak s Kristem rozmlouvali a slyšeli nebeský hlas. Proto dnes ve svém velkém boji toužil Kristus po jejich blízkosti. Zde často s ním trávili noc. Obvykle se chvíli modlili a bděli a pak klidně nedaleko svého Mistra usnuli, dokud je ráno neprobudil k další práci. Nyní však chtěl, aby s ním probděli noc na modlitbách.“ (DA, str. 686)

9. Co dělali učedníci? Mat 26, 40. 43. 45.

„S největším vypětím se zvedl a vysílen šel k místu, kde zanechal své druhy. Kdyby se byli modlili k Bohu, nebyl by mohl satan nad nimi zvítězit a jejich pevná víra by Ježíše potěšila. Nechtěli na svého Pána zapomenout; zdálo se však, jako by byli ochromeni. Tento pocit by však byl zmizel, kdyby byli nadále rozmlouvali s Bohem.“ (DA, str. 688)

„V těchto spících učednících vidí Kristus spící církev. Místo aby bděli, spí.“ (5BC, str. 1104)

VÍTĚZSTVÍ

10. Jak ukončil Kristus svou modlitbu? v. 42. 44.

„V getsemanské zahradě Kristus trpěl místo člověka a lidská přirozenost Syna Božího se zachvívala pod strašnou hrůzou viny hříchu, až jeho rty vyslovily smrtelný výkřik: ‚Můj Otče, je-li možno, nechť mne mine tento kalich; není-li však jiné cesty pro záchranu padlého člověka, musím-li jej vypít, staň se tvá vůle.‘“ (5BC, str. 1103)

„Ještě teď mohl Kristus odmítnout kalich, který patřil hříšnému člověku. Ještě nebylo pozdě. Mohl setřít svůj krvavý pot a ponechat člověka v zahynutí hříchu. Nyní však Vykupitel světa spatřuje dějiny lidstva. Vidí, že ponechá-li přestupníky zákona samotné, nutně zahynou. Vidí bezmocnost člověka a moc hříchu. Slyší nárek a sten hynoucího světa. Vidí jeho neodvratný osud a rozhoduje se. Zachrání člověka za každou cenu. Stane se smřcem lidstva, které podlehl hříchu.“ (DA, str. 690. 691)

11. Kdo přišel povzbudit Spasitele, zatím co učedníci spali? Luk 22, 43.

„Nepadlé světy a nebeští andělé se vzrůstajícím zájmem pozorovali vyvrcholení boje. Andělé by byli tak rádi Ježíši pomohli, nemohlo to však být. Pro Syna Božího nebylo východiska. V této strašné chvíli, kdy se jednalo o vše, kdy tajemný kalich se chvěl v ruce Trpitele, otevřela se nebesa a mocný anděl, který stojí v Boží přítomnosti místo Lucifera-satana, ozářil svým světlem místo, kde Spasitel bojoval. Světlo, jež obklopovalo Spasitele, probudilo náhle spící učedníky. Viděli svého Mistra na zemi a nad ním se skláněl anděl. Viděli, kterak tiskne Spasitelovu hlavu ke své hrudi a ukazuje k nebi. Slyšeli jeho

hlas, hlas nejsladší hudby, který jej povzbuzoval a potěšoval." (DA, str. 693. 694)

12. Jak projevil Ježíš ochotu vypít kalich utrpení? Jan 18, 1.

„Anděl nepřišel vzít kalich z Kristovy ruky, přišel ho posílnit a ujistit Otcovou láskou. Řekl mu, že uží výsledek své oběti a bude spokojen, neboť uvidí množství lidí zachráněných pro věčnost. Bouře se nikterak neutišila, ale ten, který byl jejím středem, byl posílněn pro její běsnění. Vyšel klidný a nevň. Na jeho zkrvavené tváři se rozhostil nebeský klid.“ (DA, str. 693. 694)

13. Za kolik lidí Ježíš vytrpěl smrt? Žid 2,9.

„Kristus snášel to, co nikdo z lidí nemůže snést; neboť prošel utrpením smrti za všechny lidi.“ (DA, str. 694)

12. úkol — 21. března 1970

„Proč jsi mne opustil?“

Základní verš. Iz 53, 4.

„Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?‘ Logickým, nutným a neodvolatelným následkem hříchu je odloučenost od Boha. Hřích byl hned od počátku vzpourou proti Bohu. Člověk hřešil, když se chtěl zbavit Boha a vládnout sám. Sklízí jen žeň svého hříchu, když se mu Bůh cele ztratil. Je to důsledek hříšnosti. To je konečná odplata za hřích, odplata nikoli ve smyslu nějaké rány

zasazené hříšníku Bohem, nýbrž ve smyslu důsledku vyplývajícího z hříchu, před nímž ani Bůh nemůže člověka zachránit. Hřích je odcizení se Bohu v důsledku vlastního rozhodnutí. Hřích je proto nakonec vědomím nepřítomnosti Boha, a tento stav opuštěnosti Bohem je odplatou za hřích odvrácením se od Boha. Žádný jiný člověk nebyl na tomto světě Bohem opuštěn. Na kříži byl Kristus učiněn hříchem, a proto dostoupil krajních hranic možností hříchu. Byl Bohem opuštěn.“ (G. Campbell Morgan, *The Crises of the Christ*, str. 297—299)

VE STÍNU KŘÍŽE

1. Co řekl dvanáctiletý Ježíš svým rodičům o svém vztahu k Otci? Luk 2, 42. 48. 49.

„Ježíš poprvé viděl chrám. Pozoroval kněze, oděné v bílá roucha, vykonávající slavnostní službu. Viděl krvácející oběť na oltáři. S ostatními se sklonil k modlitbě, zatímco dým kadidla vystupoval k Bohu. Byl svědkem dojemných obřadů velikonočních služeb. Každým dnem poznával jejich význam. Každý čin se mu zdál být spojen s jeho životem. Otvíralo se mu tajemství vlastního poslání.“ (DA, str. 78)

2. O kom psal Mojžíš a proroci? Luk 24, 25—27.

3. Jak popsal Kristus svou oběť? Mat 16, 21; Mar 9, 31.

„Spasitel před ukřížováním vysvětloval svým učedníkům, že bude vydán na smrt a že opět povstane z hrobu. Učedníci však očekávali světské vysvobození od římského jha a nemohli snést myšlenku, že by ten, v němž se soustředovaly všechny jejich naděje, měl zahynout potupnou smrtí. Ježíšova smrt zničila jejich naděje. V proroctvích se před námi otvírá budoucnost tak jasně, jako se otvírala učedníkům slovy Kristovými. Události spojené se za-

končením zkoušky a s přípravami na čas soužení jsou podány jasně. Ale zástupy nechápou tyto důležité pravdy. Satan číhá, aby odstranil každý vliv, jenž by je probudil z duchovního spánku. Doba soužení je zastihne nepřipravené." (GC, str. 594)

4. Oč se přeli apoštolé před oním rozhodujícím okamžikem v Ježíšově životě? Luk 22, 24.

„Mezi učedníky byl spor, kdo je z nich největší. Dohadovali se v Ježíšově přítomnosti, a to ho rmoutilo a ranilo. Učedníci se zabývali svou oblíbenou myšlenkou, že Kristus se ujme své moci na Davidově trůnu. A tajně toužili po nejvyšším místě v tomto království." (DA, str. 643)

O B E C E N S T V Í S O T C E M

5. Jak úzce byl spojen Ježíš s Otcem za svého pozemského působení? Jan 14, 10.

6. Jakou víru projevil Ježíš ve svého nebeského Otce? Jan 11, 41. 42a.

„Kristus spolupracoval s Otcem ve všem, co dělal. Vždy dbal o to, aby bylo jasné, že nic nedělá nezávisle. Vírou a na modlitbě dělal všechny své divy. Kristus toužil, aby všichni poznali jeho vztah k Oci. Chtěl jim dokázat, že to, co tvrdí, není klam." (DA, str. 536)

O D E V Š E C H O P U Š T Ě N

7. Co udělali učedníci po zatčení Ježíše? Mar 14, 50.

„Učedníci se zhrozili, když Ježíš se dal zajmout a spoustat. Byli uraženi, že strpěl toto pohanění pro sebe i pro ně. Necháпали jeho chování a měli mu za zlé, že se po-

drobil zástupu. Tu Petr v nevědomosti a strachu navrhl, aby se zachránili alespoň sami. I naplnila se předpověď: ‚Všichni pak jej opustili a utekli.‘“ (DA, str. 697)

8. Kdy Ježíš předpověděl toto chování učedníků a jakou důvěru vyjádřil? Jan 16, 32.

„Přesto, že Spasitel zasvětil svůj život blahu lidstva, věděl, že se musí vzdalovat ruchu a shonu všedního dne i zástupům, jež ho denně vyhledávaly. Opouští ustavičnou práci pro potřeby lidí a vyhledává osvěžení a nerušené spojení se svým Otcem. Ve společenství s Bohem mohl se zbavit drtivých starostí a nalézal vždy útěchu a radost. U Boha čerpal vždy znovu novou sílu, aby mohl dát život celému světu.“ (DA, str. 363)

„PROČ JSI MNE OPUSTIL?“

9. Co vyřkla Ježíšova ústa, když visel na kříži? Mat 27, 46.

„Pochybnosti zaútočily na umírajícího Božího Syna. Nemohl prohlédnout za bránu hrobu. Neutěšovala ho jasná naděje, že z hrobu vyjde jako vítěz a že Otec jeho obět přijme. Jediné, co si v této strašné temnotě uvědomoval byla Otcova nenávisť k hříchu a odplata za něj, smrt Prudké pokušení, že ho Otec opustil, vyrvalo mu z ús pronikavý výkřik na kříži: ‚Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?‘ (Mat 27, 46)

V mnohém ohledu Kristus cítil to, co pociňují hříšníci, když na ně přijde Boží hněv. Strašné zoufalství zahál jejich hříšné duše a tehdy si uvědomí plný rozsah hříchu.

Kristovy poslední smrtelné zápasy mocně dorážely na jeho víru a naději. V smrtelném zápase, když obětoval svůj převzácňý život, jen vírou mohl spolehnout na toho, kterého vždy rád poslouchal. Ani jediný paprsek světla neosvěcoval jeho budoucnost. Zápasil s mocí satana, který

o sobě vyhlášoval, že Krista má v moci. a že je silnější než Boží Syn, že Otec zapřel svého Syna a že Boží Syn právě tak vypadl z přízně Boží jako on, satan.“ (2T, str. 209–214)

10. Čím se stal Ježíš za nás? 2 Kor 5, 21.

„Na Krista jako našeho zástupce byly vloženy nepravosti všech nás. Byl počten s přestupníky, aby nás mohl zachránit před odsouzením zákona. Hřích všech Adamových potomků doléhal na jeho srdce. Syn Boží se zhrozil při pomyslení, jak Bůh nenávidí hřích a nepravost. Člověk nikdy nepochopí, jakou bolestí se zmitalo Spasitelovo srdce, když se v této největší úzkosti Bůh od něho odvrátil. Tato smrtelná úzkost byla tak velká, že převyšovala i jeho tělesná muka.“ (DA, str. 753)

11. Jaká jednota byla podle Ježíšových slov mezi ním a Otcem? Jan 10, 30.

„Bůh sám byl ukřižován s Kristem, neboť Kristus byl jedno s Otcem.“ (5BC, str. 1108)

„V temnotě kolem kříže byla skryta Boží přítomnost. Tma byla jeho sídlem, neboť skrývala lidským zrakům jeho slávu. Bůh byl se svými svatými anděly u kříže. Otec byl se Synem. Jeho přítomnost však nebyla zjevena. Ani v této strašné hodině neměla Otcova přítomnost Krista potěšovat.“ (DA, str. 754)

12. Kdo podle Izaiáše připravil Spasiteli to strašné utrpení? Iz 53, 4. 5.

„Krvavé krůpěje, jež stékaly po tváři, jeho ruce, nohy a úzkost, drásající jeho tělo nevýslovnou trýzní, že Otec skryl svou tvář před ním, promlouvá dodnes ke každé lidské duši slovy: „Pro tebe nesl Syn Boží tuto tíhu hříchu; pro tebe přemohl vládu smrti a otevírá ti brány ráje.“ (DA, str. 755)

13. Co řekl Ježíš umíraje? Jan 19, 30; Luk 23, 46.

„Kristus neobětoval svůj život dřívě, dokud nesplnil svůj úkol. Posledním svým dechem zvolal: ‚Dokonáno jest!‘ (Jan 19, 30). Bitva byla vyhrána. Jeho pravice mu vydobyla vítězství. Vztyčil svou korouhev do věčných výšin jako vítěz. Zdaž se andělé neradovali? Celá nebesa jásala nad Spasitelovým vítězstvím. Satan byl poražen a viděl, že své panství ztratil.“ (DA, str. 758)

13. úkol — 28. března 1970

Kristova oběť byla přijata

Základní verš: Žid 1, 5. 6.

Poslední okamžiky pozemského života Ježíše Krista byly kritické, avšak o výsledku nebylo pochyb. Byl sice počten mezi přestupníky a stal se obětí za naše hříchy. Avšak Kristus zemřel bez hříchu a nemohl zůstat v hrobě. Otcův příkaz Ježíše vzkřísil k životu. (Viz DA, str. 780)

Po několika povzbudivých slovech adresovaných Marii a jejím prostřednictvím také učedníkům, Spasitel odchází do nebes se snopkem prvotin. Odmitá poctu a chvalořečení nepadlých zástupů, dokud sám Otec nepřijme jeho oběť. Po tomto radostném úvodu je představen nebeským zástupům jako Prvorozený z hrobu. Poslední rozhodující chvíle skončila. Vykupitel se vrací na zem a ještě 40 dnů působí mezi svými pochybujícími učedníky.

ODVALENÝ KÁMEN

1. Co mělo zabránit Ježíši, aby nemohl opustit hrob? Mat 27, 65. 66.

„Pomalou měřila noc prvního dne týdne. Kristus byl dosud vězněm hrobu. Veliký kámen byl na svém místě, římská pečeť byla neporušena, římsští vojáci byli na stráži. Byli zde též neviditelní strážcové. Kolem hrobu se shromáždily zástupy zlých andělů. Kdyby to bylo možné, byl by kníže temnosti se svou odpadlou armádou nechal hrob se Synem Božím provždy zapečetěn. Avšak kolem jeskyně se sešly i nebeské zástupy. Mocní andělé byli zde na stráži a chystali se uvítat Kníže života.“ (DA, str. 779)

2. Jak byl otevřen zapečetěný hrob? Mat 28, 2.

3. Co řekl anděl ženám, které přišly ke hrobu? v. 5—7.

„Když u Kristova hrobu zazněl hlas mocného anděla: Otec tě volá, Spasitel vyšel z hrobu, neboť v něm byl život sám. Nyní se potvrdila jeho slova: ‚Dávám život tvůj, abych jej zase vzal. Mám moc položit jej, mám moc zase jej vzít. Ježíš nad Lazarovým hrobem vítězně prohlásil: ‚Já jsem vzkříšení i život!‘ Tato slova mohl promluvit jedlně Bůh.“ (DA, str. 785)

4. Co udělal Ježíš s našimi hříchy, dříve než se posadil na pravici Boží? Žid 1, 3.

Kristus zemřel místo hříšníků, odloučen od Boha, neboť nesl hříchy celého světa. Tento boho-člověk byl povolán, aby se zaskvěl v čistotě a dokonalosti své božské a bezhříšné lidské přirozenosti.

5. Které proroctví se podle Pavla naplnilo po Kristově vzkříšení? Sk 13, 32. 33; srovnej Ž 2, 7; Řím 1, 4.

„Puzen Duchem vztahuje Pavel slova tohoto žalmu na Krista jako izraelského krále a Božského Syna. Věřící křesťané pokládají Ježíšovo vzkříšení za základ své víry v Kristovo božství. Kristus byl ‚prvorozený z mrtvých‘ (Zj 1, 5), a ve vzkříšení vidí potvrzení, že byl a je ‚Synem Božím‘.“ (6BC, str. 289)

N E D O T Ý K E J S E M N E

6. Komu se Ježíš po vzkříšení zjevil nejdříve? Mar 16, 9; Jan 20, 1. 14—16.

„Nyní však Ježíš promluvil známým hlasem: ‚Maria!‘ — Radostí zapoměla, že byl ukřižován. Přiblížila se k němu, jako by chtěla obejmout jeho nohy a řekla: ‚Rabboni!‘.“ (DA, str. 790)

7. Proč se ho Maria nesměla dotknout? Jan 20, 17.

„Ježíš však řekl: ‚Nedotýkej se mne, neboť jsem ještě nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratřím a řekni jim: Vystupuji k Otci svému a k Otci vašemu.‘ Maria pak šla učedníkům zvěstovat tuto radostnou novinu.

Ježíš nechtěl přijmout poctu svého lidu dřív, dokud ne měl ujištění, že Otec jeho oběť přijal. Vstoupil na nebesa a z Božích úst vyslechl, že jeho oběť je dostačující a že všichni mohou získat život věčný skrze jeho krev. Otec schválil smlouvu, kterou s Kristem učinil, že přijme pokání činného a poslušného člověka a že ho bude milovat jako svého Syna.“ (DA, str. 790)

S N O P E K P R V O T I N

8. Jaká symbolická služba se konala v den po velikonoční sobotě? 3 Moj 23, 11.

„Kristus vstal z mrtvých jako prvotina těch, kteří zemřeli. On byl vyplněním snopku prvotin a vstal z mrtvých právě v den, kdy tento snopek byl předkládán Hospodinu. Ježíš již za svého života křísil mrtvé. Tito však nebyli oděni nesmrtelností. Po svém zmrtvýchvstání podléhali smrti. Ti však, kteří vstali z hrobů při Kristově zmrtvýchvstání, vstali již k věčnému životu. Vstoupili s ním na nebesa jako znamení jeho vítězství nad smrtí a hrobem.“ (DA, str. 785. 786)

9. Jaký rozhovor zaznamenal žalmista? Ž 24, 7—10.

„Celá nebesa čekala a chtěla uvítat Spasitele. Když vstupoval na nebesa, šel první a množství zajatců, vyproštěných při jeho vzkříšení ze spárů smrti, šlo za ním. Když se blíží k Božímu městu, andělé volají: ‚Pozdvihněte se, ó brány... aby vjíti mohl král slávy...‘ Jiní andělé odpovídají: ‚Kdož jest to ten král slávy?‘ Všichni pak volají ‚Hospodin zástupů, onť jest král slávy.‘“ (DA, str. 833)

P Ř I J E T Í

10. Jak je popsáno Kristovo postavení v nebi po vzkříšení? Ef 1, 20.

„Kristus vstupuje před Otce. Ukazuje na svou raněnou hlavu, probodnutý bok, poraněné nohy; zvedá ruce, na nichž jsou stopy hřebů, poukazuje na své vítězství. Představuje Bohu snopek prvotin — ty, kteří s ním vstali z mrtvých jako zástupci toho velikého zástupu, který vyjde z hrobů při jeho druhém příchodu. Ještě před ustanovením světa učinil Otec smlouvu se Synem, že vykoupí člověka, kdyby byl satanem přemožen. Kristus tento závazek splnil.“ (DA, str. 834)

11. Co měli andělé dělat? Žid 1, 5. 6.

„Je slyšet Boží hlas, že spravedlnosti je učiněno zadost. Satan je poražen. Ti, kdož v Kristu zápasí na tomto světě, jsou přijati ‚v tom milovaném‘. Otec objímá Syna a kolem je slyšet slova: ‚Nechť ho chválí všichni andělé.‘“ (DA, str. 834)

Ž E Ň S V Ě T A

12. Jaký obraz před Božím trůnem nám ličí Zjevení? Zj 7, 9.

„Spasitel se raduje, že vidí v Božím království duše, jež byly zachráněny jeho smrtelnou bolestí a ponížením.“ (GC, str. 647)

13. Jaký chvalozpěv Bohu a Beránkovi popisuje Jan? Zj 5, 11–13.
